

De Oude Zeug

Beer Boneschansker

Schrijver: Beer Boneschansker
Coverontwerp: Bauke Boneschansker
ISBN: 978946531314
© Beer Boneschansker/Uitgeverij Droomboek
www.uitgeverijdroomboek.nl

(NO-CLAIMER: Niets in dit boek berust op waarheid en alle karakters zijn ontsproten uit de geest van de schrijver. Mochten lezers zich herkennen in figuren die in dit boek voorkomen, dan komt dat voort uit hun eigen fantasie.)

VRIJDAG 26 september

Robert Tuinstra had zich verheugd op het weekend. Zaterdag zouden zijn kinderen Wouter en Lieke langskomen en ze zouden samen eten. Zondagmiddag was er een musical in het DeLaMar-Theater die hij graag wilde zien. Daarna zou er weer een werkweek aanbreken, maar de buffer die het weekend creëerde, was altijd fijn. Dan kon hij op adem komen van de afgelopen week en uitgerust zijn kinderen begroeten. Hij had net even op de bank liggen dutten en voelde zich niet moe. Door de deur naar de slaapkamer zag hij in de smalle spiegel een man van tegen de zestig met een heel klein buikje. Ja, hij kon er nog best mee door voor een man van negenenvijftig. En als hij zijn buik iets inhield, was het helemaal oké. Maar de laatste tijd was hij meer afgemat van zijn werk dan eerst. Zijn lijf was kwetsbaarder geworden: sneller moe, vaker knellende voeten, vaker naar de wc en hij merkte dat hij soms moest zoeken naar een woord dat in zijn hoofd bleef hangen, dat het laatje met het goede woord er niet meer direct uitschoof, alsof zijn geheugen vertraagde. Hij droomde vaker over zaken die hij had behandeld. Hij zag dan de boze of huilende gezichten voor zich of – nog erger – de dode mensen die hij had gezien. Ook had hij vaker last van zijn maag, zeker wanneer hij iets at dat scherp gekruid was. Dat allemaal gaf onrust, omdat hij niet meer op dat grote sterke lichaam en geest kon vertrouwen, zoals hij tot nu toe had gedaan. Dat werd versterkt door een mailtje van personeelszaken over de Regeling Partieel Uittreden, die oudere politieagenten aanbood om een aantal uren minder te gaan werken tegen beperkte verlaging van loon.

Het had hem enige maanden gekost om te beseffen dat hij, ook al zou hij minder uren gaan draaien, de kundige agent zou blijven die hij altijd was geweest, alleen nu een streepje minder fanatiek, een beetje minder gehaast, maar misschien wel in balans met zijn leeftijd. Hij had het overwogen en het had hem in

eerste instantie tegengestaan, maar nu had hij toch besloten om van zesendertig naar tweeëndertig uur te gaan.

Toen hij dat vorige week aan zijn leidinggevende vertelde, was Helène de Vos, zoals verwacht, geschrokken en had ze zich meer zorgen gemaakt over de bezettingsgraad van de afdeling recherche dan om zijn gezondheid. Ze vouwde haar handen samen en trok een ernstig gezicht toen Robert haar had verteld dat hij gebruik wilde maken van die regeling. Ze streek even over de revers van haar uniform en klikte met haar modieuze pumps. Toen keek ze hem aan alsof hij iets verkeerd had gedaan en zei dat ze erover moest nadenken of hij dan nog wel bij de centrale recherche kon blijven.

‘Tuinstra, dit komt beroerd uit met al het werk dat er ligt. We halen de doelstellingen al amper en eigenlijk kan ik dit er nu niet bij hebben.’

Hij had geprotesteerd en aangegeven dat het een eigen regeling van de politie was en dat hij nog prima zijn werk kon doen, ook met een paar uur minder. Zijn chef had haar hoofd geschud en gemompeld dat de regeling niet aansloot bij wat zij voor ogen had. Wat zij voor ogen had, was niet hetzelfde als hoe Robert zijn taak zag. Zijn chef had amper op straat gestaan en nooit de dagelijkse werkelijkheid van Amsterdam leren kennen met al zijn menselijke problemen en had niet persoonlijk meegemaakt hoeveel oorzaken van geweld en criminaliteit voorkwamen uit sociale misstanden, uit armoede en achterstand. Robert had haar nooit kunnen betrappen op een gevoel van medemenselijkheid. Zij hanteerde termen als “targets” en “agile working”. Termen waar Robert weinig mee op had. Maar zij was de chef en zat de mensen op de afdeling flink op de huid wanneer de resultaten niet correspondeerden met wat zij in haar Excelsheets had bedacht. Terwijl de werkelijkheid grilliger was dan haar plannetjes. Robert en zijn collega’s maakten achter haar rug grappen over haar gedrevenheid om de protocollen scherper neer te zetten, haar gretigheid om Amerikaanse

marketingtermen te gebruiken en de voelbare druk op het team om te scoren ten behoeve van de leidinggevende die boven haar stond in haar wens om zelf belangrijker te worden. Haar puntige gezicht met dunne lippen en haar magere gestalte hadden haar de bijnaam “Kippekop” gegeven.

Robert moest wel toegeven dat de afdeling beter had leren werken, betere verslaggeving had gerealiseerd en haar protocollen iedereen meer duidelijkheid gaven. Maar hij mocht haar niet en zijn vermoeden was dat het wederzijds was. Ze had gezegd dat ze erover zou nadenken wat ze ging beslissen. Dat nare toontje waarop ze dat zei, had hem een heel weekend onrustig gemaakt. Zou ze hem overplaatsen? Was zijn werk bij de politie voorbij? Had ze een ander plan?

Maar na een paar dagen van onzekerheid en angstige vermoedens bleek vorige maandag dat zij zichzelf ziek had gemeld. Ze zat in een burn-out en kwam voorlopig niet terug. Niemand op de afdeling was over dit bericht verbaasd. Samson, zijn directe collega, had er meteen grappen over gemaakt:

‘Tok, tok, tok. Als je zoououo verschrikkelijk hard werkt als Helène de Vos, ben je snel de klos.’

Ahmet, de andere rechercheur van hun researcheteam, had er lachend aan toegevoegd dat de Regeling Partieel Uittreden wellicht voor haar een goed idee was. Zijn collega Samson was een kleine, pezige Amsterdammer van de ouderwetse soort; altijd een grap of een snedige opmerking klaar. Hij was eind dertig en nam niets of niemand serieus en was ook nergens bang voor. Voor hij bij de recherche kwam, was hij wijkagent geweest in Slotervaart, waar hij een manier had geleerd om goed om te kunnen gaan met de rotjochies in de wijk. Ze hadden respect voor hem. Bij de recherche had hij het lastiger. Hij was goed op straat en in contact met mensen, maar hij had weinig geduld met het papierwerk en voor urenlange observaties. Ahmet was nog niet zo lang bij zijn afdeling. Achtentwintig, geboren en getogen

Amsterdammer van Turkse afkomst zoals tegenwoordig veel agenten. Hij had zich leergierig getoond en werkte nauwgezet.

Helène de Vos werd diezelfde week vervangen door een hoofdinspecteur die Robert nog kende uit de tijd dat hij op straat liep in Amsterdam-Oost. Toen Robert hem vertelde van zijn gesprek over minder uren werken en dat hij gebruik wilde maken van de regeling, zei deze chef, Erik Vriezen, dat Robert dat natuurlijk kon. Dat was zijn recht.

‘Robbie, als je ouder wordt, is het verstandig om je rust te nemen, nee, dat je leert om te ontspannen. Dat je geen sprintje meer kan trekken om boefjes te vangen, snap ik, maar jouw kennis en ervaring is essentieel.’

Het was fijn dat deze hoofdinspecteur zijn situatie begreep en meedacht.

‘Wat we doen is het volgende: je blijft hier gewoon werken, maar niet meer als teamleider. Daarnaast voeg ik je toe aan het BRB-team; het bovenregionaal recherchebijstandsteam. Dat is een club met ervaren rechercheurs die regionaal bijstand verlenen aan de collega’s die er lokaal niet meer uitkomen. Het is geen coldcaseproject, maar technische en strategische ondersteuning. In de regio is gewoon minder ervaring aanwezig; nog sterker, er zijn nog amper politiebureaus. Je moet je voorstellen dat hele gebieden zo groot als half Amsterdam door één wijkagent moeten worden bediend. Het Politiedienstencentrum heeft daarom besloten tot instelling van dit ondersteuningsteam. Het operationeel centrum zit in Alkmaar. Dit doe je naast je werk hier en alleen als je ervoor wordt opgeroepen.’

Robert Tuinstra had geknikt, terwijl door zijn hoofd de gedachte ging dat dit niet de eerste keer was dat er nieuwe organisatie-structuren werden verzonnen om de politie beter te maken. “Nieuwe vormen van effectief handelen” zou zijn oude chef Helène de Vos enthousiast hebben gekraaid. Gewoon meer dienders erbij bleek elke keer voor de politiek te duur, terwijl

dat het eerste was wat nodig was. Hij was blij dat hij in ieder geval gewoon door kon gaan; hij werd niet bij het vuilnis gezet en kon blijven doen waar hij goed in was en van hield. Rechercheren, logisch nadenken, zaken reconstrueren en motieven proberen te begrijpen; dat was zijn stiel.

Nu was er geen tijd om daarover na te denken. Hij moest bedenken wat hij morgen met Wouter en Lieke ging eten en wat hij moest inslaan. Hij ging op de bank zitten om op zijn telefoon een boodschappenlijstje te maken toen hij werd gebeld.

‘Spreek ik met Robert Tuinstra?’

‘Ja, met Tuinstra.’

‘Dag. Je spreekt met De Beus, hoofdinspecteur van het bovenregionale recheche bijstandsteam in Alkmaar. Ik kreeg je naam van Erik Vriezen. We willen graag dat je ons helpt met een zaak die we, zoals het nu lijkt, niet een-twee-drie hebben opgelost. Dus we kunnen jouw hulp en ervaring zeker gebruiken.’

‘Waar gaat het om?’

‘Er is een wethouder zoek.’

‘Een wethouder?’

‘Ja, de wethouder economie van de gemeente Hollands Kroon. Dat is bovenin de kop van Noord-Holland. De man is al anderhalve week verdwenen en eerlijk gezegd komen ze daar geen stap verder, dus hebben ze ons gevraagd om hen bij te staan.’

‘Wie is hen?’ vroeg Robert.

‘Wijkagenten in Hollands Kroon. En er zitten vanuit Alkmaar twee rechercheurs op, maar de ene is met vakantie en de ander heeft het poepiedruk. Kortom: het schiet zo niet op.’

Robert moest even nadenken over wat er gezegd was. Dit was meteen de eerste keer dat er een verzoek vanuit het bovenregionale recherche bijstandsteam werd gedaan en eigenlijk had hij daar helemaal geen rekening mee gehouden. Hij

moest even schakelen. Dit was nu ook zijn werk. Robert mompelde dat het prima was.

‘Top, ik begrijp dat jij nog een paar dagen iets moet afronden. Tenminste, dat zei je leidinggevende. De collega’s gaan je woensdagochtend om tien uur brieven in het gemeentekantoor in Anna Paulowna; het Kroondomein. Dan hoor je van de hoed en de rand. Sorry dat ik zo laat op vrijdagmiddag nog bel, maar tja, dit moet ook gebeuren. Het is ook al afgestemd.’

Robert antwoordde dat hij dat snapte en dat hij er woensdag zou zijn. De hoofdinspecteur hing op en Robert zat even met de telefoon in zijn hand te peinzen. Anna Paulowna? Kop van Noord-Holland? Wethouder verdwenen? Hij kende het gebied niet. Hij wist de A7 die door de Wieringermeer ging, maar wie daar woonden en wat daar allemaal gebeurde, was hem onbekend. Meteen maar even opzoeken of er iets op internet te vinden was over het verdwijnen van de wethouder; misschien had de lokale media er aandacht aan besteed. Nee, sprak hij zichzelf toe, nee, Robert, dat gaan we niet doen. Je moet rustiger aan doen en niet gaan rennen. Volgende week begin je hiermee en niet eerder. Nu is het tijd om iets lekkers te verzinnen voor het etentje met je kinderen. En om van het weekend te genieten. Hij stond op om in de keuken een kookboek te pakken. Zou hij iets Mediterraans maken? Iets met bulgur of iets met couscous? Hij opende het kookboek om zich te laten verrassen.

WOENSDAG 1 oktober

Hij zat met een kop automatenkoffie aan de lange tafel in het gemeentekantoor van Hollands Kroon in Anna Paulowna. Hij was doorgestuurd naar de multifunctionele ruimte, centraal op de begane grond.

Hij zag dat er een interieurconcept aan te pas was gekomen toen hij om zich heen keek. Het was een strak ingerichte ruimte met een lange balie waar de koffiezetapparaten stonden en een paar zitjes met moderne hangstoelen die er stijlvol uitzagen, maar waarvan hij betwijfelde of ze lekker zouden zitten. Het waren meer hangstoelen dan werkstoelen; misschien was het welbehagen van de ambtenaren belangrijker dan de prestaties. Of was welbehagen een voorwaarde voor goede prestaties?

Aan de wand een levensgroot scherm waarop promotie werd gemaakt voor activiteiten in de regio, meldingen van interne trainingen en zo nu en dan het credo van de gemeente in dikke letters: "Met open houding midden in de samenleving". Robert had geen idee wat hij zich daarbij moest voorstellen. Als het een oproep was om open te staan, zou dat betekenen dat ze ervan uitgingen dat ambtenaren niet open waren en niet midden in de samenleving stonden. Maar dat ze eenzelvig aan de rand van de samenleving stonden, leek hem ook niet reëel. Het was gewoon een rare kreet. Robert zuchtte even diep en realiseerde zich dat hij van een generatie was die zich nooit had beziggehouden met wel of niet openstaan. Hem was geleerd om gewoon zo goed mogelijk zijn werk te doen en zich optimaal in te spannen. Openstaan was een nieuwe term voor de ideale houding die medewerkers kennelijk moesten aannemen. Het leek hem veel van je werktijd te kosten als je de hele dag moest nagaan of je open of gesloten aan het werk was. Maar goed, tijden veranderen en puntje bij paaltje wist Robert niet eens waar het eigenlijk over ging. Bij zijn werk was het resultaat eenduidig: was een zaak opgelost of niet, waren de boeven of boef gepakt,

was de inbraak opgelost. En vooral: was er genoeg overtuigend bewijsmateriaal voor een rechtszaak? De zaken die hij niet had kunnen oplossen, bleven altijd een teleurstellend gevoel geven, maar zelfs dat deed er niet toe. Het ging nooit om zijn persoonlijke gevoelens, maar altijd of en hoe snel een zaak opgelost was. De doelen in zijn werk waren extern; het ging erom de samenleving te beschermen tegen misdaad. En zelfs het begrip samenleving was onduidelijk: waren dat alle Nederlanders, waren dat alle mensen op aarde of alleen de mensen die geraakt werden door een beroving, een geweldsmisdrijf of fraude? Hij realiseerde zich dat hij het misschien wel makkelijker had dan de ambtenaren bij deze gemeente, die kennelijk dag in dag uit over hun persoonlijke gesteldheid moesten nadenken. Daar hoefde hij gelukkig niet aan mee te doen.

Hij voelde zich stom, want hij was te laat geweest voor deze afspraak en moest nu wachten tot zijn gesprekspartners terug zouden komen. Hij had, met z'n Amsterdamse kop, gedacht dat de briefing voor de zaak in Alkmaar plaats zou vinden en was daar met zijn oude Volvo heen gereden. Of was het gewoon omdat hij tegenwoordig vergeetachtiger was geworden en dagelijkse dingen vergat. Had hij niet bedacht dat er boven Alkmaar nog leven was, dat daar ook nog mensen woonden en dat daar een samenleving was die ook beslommeringen had. En dat terwijl hij zich herinnerde dat de dader van een van zijn laatste zaken tijdens zijn verhoor had verteld van een leven op een boerderij bij Van Ewijcksluis. De dader had een troosteloos verhaal opgehangen over hoe hij gehandicapt was geraakt op een boerderij daar ergens in de polder, vlakbij de dijk naar het Amstelmeer. Nee, hij, de ervaren rechercheur Robert Tuinstra, had niet goed doorgedacht, terwijl dat nu juist was waarin hij dacht de betere te zijn.

Aan de lange tafel schoven twee handhavers aan; te herkennen aan hun uniformen. Hij knikte, zoals hij dat bij collega's in uniform altijd deed, maar kreeg geen respons. Natuurlijk, ze zagen hem niet als politie-inspecteur, schaal 10; hij droeg geen uniform. Ze zagen een vijftiger met grijs haar dat dunner werd op zijn schedel; een forse neus en twee scherp kijkende ogen. Hij had brede schouders en grote armen die langs zijn lichaam hingen en een scherpe blik in zijn blauwe ogen. Hij was stevig – zelf vond hij dat hij niet te dik was – en had opvallend grote handen. Hij droeg een beige broek, een lichtblauw overhemd met epauletten en had zijn donkerblauwe colbertjasje over de leuning gelegd. Waarschijnlijk zagen de handhavers hem aan als een klant, een inwoner die een afspraak over een vergunning had of een paspoort kwam afhalen. In ieder geval iemand waar zij geen boodschap aan hadden.

Om de centrale middenruimte heen waren verschillende vergaderzalen. Robert kon niet goed zien of er mensen zaten, want de ramen waren van matglas en hij hoorde op de achtergrond geen stemmen. Er liepen een paar ambtenaren met laptops voorbij, druk bellend met de blik op oneindig. Hij schatte hun schoenmaat in, hun lengte en noteerde in zijn hoofd de haarkleur en de kleding die ze droegen. Daarna was het even rustig.

Robert wachtte en keek nog eens rond. Er was duidelijk tijd en geld aan besteed. Er was natuurlijk bij de inrichting een binnenhuisarchitect betrokken geweest die de wensen van de opdrachtgever had vertaald in een omgeving met dekkende kleuren en identiek modern meubilair. Er waren gele en blauwe kleurstellingen gekozen en zelfs de bloembak in het midden van de ruimte leek gestyled. Gezellig was het niet; het leek meer op de toonkamer van een winkel aan een meubelboulevard. Robert zuchtte en wreef over zijn been. Het enige wat uit de toon viel, was het blankhouten kratje met vers fruit met een leistenen bordje waarop was geschreven: "Fruit, dat komt altijd uit!".

In de ontmoetingsruimte van het gemeentekantoor hadden de beide handhavers hun koffie opgedronken en ze groetten Robert nu wel even met een korte hoofdknik toen ze opstonden. Verder bleef het stil, terwijl er natuurlijk op deze woensdagochtend veel overlegd moest worden; een gemeentelijk apparaat stond nooit stil. Of waren er veel ambtenaren die thuis werkten, die vanaf hun computer alles deden? Hij wist dat thuiswerken sinds corona de nieuwe norm was, maar als rechercheur was dat niet doenlijk. Dat bleef mensenwerk op locatie. Wat de locatie van deze zaak zou zijn, daar had hij nog geen idee van. Na enige tijd kwamen er twee agenten binnenstappen. Ze droegen hun donkerblauwe uniformen met de gele strepen en een veiligheidsvest. Ze keken even rond. 'Robert Tuinstra?'

Robert knikte en de beide agenten schoven aan. De ene agent was een man van halverwege dertig met vlasblonde haren en blauwe ogen. Hij leek een sportief type te zijn, want zijn uniformjack zat strak om zijn lichaam. Hij was groot en duidelijk ook heel sterk. Hij noemde zijn naam en gaf Robert een stevige handdruk. Waarom moeten mensen die zich sterk en zeker voelen dat altijd uitdrukken in een handdruk die meer op knijpen dan op begroeten lijkt, dacht Robert. De ander was een jonge vrouw met donkerblond haar in een korte vlecht. De vlecht poging was niet helemaal gelukt, want het haar sprong nog alle kanten op. Het gaf haar een vrolijk aanzicht. Ze had heldere lichtgrijze ogen en kleine pigmentvlekken op haar wangen.

'Ik ben Lianne. Lianne Duineveld. Ik ben de wijkagent van Anna Paulowna, Breezand en Wieringerwaard en Ben is wijkagent voor Wieringen, zeg maar van Den Oever tot De Haukes. En hij vervangt de collega voor de Wieringermeer, die is ziek.'

Robert had geen idee waar De Haukes lag maar besloot dat niet te vragen.

‘We zijn met z’n vijven, verdeeld over de hele gemeente. Het is hier uitgestrekt, we zijn zowat de grootste gemeente van Nederland, maar er wonen niet veel mensen. We hebben ook geen politiebureau. Wel in Den Helder of Schagen, daar ben je zo. Daarom spreken we vaak hier af. Fijn dat u ons komt helpen.’

‘Zeg maar je hoor, ik ben ook maar een gewone diender.’

‘Ja, maar u, eh, jij hebt wel veel meer ervaring. En wij komen er hier nu niet uit.’

Robert vond het prettig en opmerkelijk dat ze aangaf dat ze er niet uitkwam. Dat was niet gewoon bij politiemensen, die hadden de neiging om altijd te doen alsof ze grip hadden op elke zaak of gebeurtenis, hoewel dat natuurlijk niet waar was. Het was beroepsdeformatie of angst om geen vat op het werk te hebben. Robert begreep dat wel, hij was ook zo geweest. Maar hoe ouder hij werd, hoe meer hij de behoefte om direct zekerheden te stellen links liet liggen. Uit ervaring wist hij dat je daar geen zaken mee oploste. Een heleboel criminaliteit die hij langs had zien komen, was complex en een combinatie van karakters, situaties, achterstanden en onbegrepen gedrag. Zelfs onhandigheid speelde een rol. Zoals bij een huwelijks crisis die echtelieden niet wisten op te lossen, omdat ze nooit met elkaar hadden leren praten en die uiteindelijk in geweld eindigde. Of een puber die stomme dingen deed en niet kon overzien welke risico's hij liep wanneer hij inging op het aanbod om onbestemde pakketjes te bezorgen.

‘Ik kom graag helpen. Het is de eerste keer dat ik iets doe namens het bovenregionaal recherche bijstandsteam. Wat is er gebeurd?’

‘Pieter Beusichem, de wethouder, is zoek.’

Ben mengde zich nu ook in het gesprek. ‘Hij is op achttien september verdwenen. Hij had aan het begin van de middag een overleg met een andere wethouder en de burgemeester op het bestuurscentrum en daarna zijn we het spoor bijster. Maar ja, het kan van alles wezen.’

Hij hief zijn handen op en wees met zijn hoofd naar het koffiezetapparaat. Lianne en Robert schudden allebei hun hoofd. Ben stond op en ging voor zichzelf koffie halen en kwam met een dampende beker terug.

‘Is hij getrouwd? Hoe is de thuissituatie? Speelt daar iets?’

‘Nee’, zei Lianne: ‘Daar hebben we naar gekeken, maar hij is happy getrouwd, heeft drie kleine kindertjes en deed het hier ook goed. Politiek geen probleem, iedereen kon het goed met hem vinden. We hebben zelfs de huisarts benaderd, maar die zegt ook dat hem niets bekend is over depressie of iets dergelijks.’

‘Oké, dus even aannemen dat er geen persoonlijke problemen speelden. Had hij zakelijke problemen? Schulden? Een affaire?’

Lianne en Ben schoten in de lach.

‘Een affaire? Een wethouder met een affaire? Dat gaat je hier niet lukken. Iedereen let op elkaar, dus dat hebben mensen zo door en ze houden ervan om over elkaar te roddelen. Dit zijn dorpsgemeenschappen! In de grote stad kun je dat stiekem doen, maar hier echt niet.’

‘Waar hebben jullie verder gezocht?’

‘Het nationaal opsporingsregister gaf ons ook niets. Hij is gewoon helemaal verdwenen. In rook opgegaan.’

‘Kunnen jullie mij iets meer vertellen over zijn werk?’

Lianne haalde nu uit haar vest haar telefoon en zocht in haar aantekeningen.

‘Hij is wethouder voor economie, innovatie, P10, Robbenplaat en Agriport en, oh ja, ook nog cultuur en toerisme. Het is een beetje veel, maar we hebben hier maar vier wethouders. Dus allemaal brede portefeuilles.’

‘Wat is dat P10 en Agriport?’

‘P10 is een samenwerkingsverband tussen plattelandsgemeentes. We zitten hier vlakbij Friesland, dus is daar allerlei overleg mee, zo hebben ze mij uitgelegd. En Agriport is het nieuwe industriegebied in het zuiden van de gemeente. Je ziet het meteen als je over de A7 rijdt. Datacenters,

grote tomatenkassen, landbouwmachines, dat soort dingen. Heb je dat niet gezien?

‘Nee, ik kwam via Alkmaar langs het Noord-Hollands Kanaal.’ Hij herinnerde zich wel, nadat hij na Schagen richting Anna Paulowna was gereden, dat in het kale land enorme schuren stonden, gigantische geribbelde bouwwerken met daarnaast stapel na stapel aardappelkratten.

‘We hebben verder geen enkel aanknopingspunt. En hij is al zowat anderhalve week weg. Maar ja, wat doe je eraan,’ zei Ben. Robert krabde even op zijn hoofd.

‘Oké, laten we beginnen met zijn agenda. Doornemen wat hij die dag heeft gedaan.’

‘Daar hebben we al naar gekeken,’ zei Ben: ‘Daar stond amper iets in.’

‘Sssttt,’ siste Lianne: ‘Laat hem nou, hij weet hoe je zoiets moet aanpakken.’

‘Waar is die agenda?’

‘Daarvoor moeten we naar De Ontmoeting, dat is even verderop. We kunnen wel met mijn auto.’

‘De Ontmoeting?’

‘Ja, zo heet het bestuurscentrum.’

Lianne kwam omhoog en liep richting de uitgang. Die zet er vaart in, dacht Robert. Haar collega was van andere snit. Die had duidelijk minder animo om onopgeloste zaken aan te pakken.

Lianne en Robert stapten in de witte politieauto met de bekende blauw-oranjerode strepen.

‘Ben gaat niet mee, die moest andere dingen doen.’

‘Waarom is het bestuurscentrum niet op het gemeentehuis?’

‘Dat weet ik niet precies, maar ze wilden een nieuw multifunctioneel gebouw met gezondheidscentrum en bibliotheek en alle gemeentelijke diensten en een school, maar uiteindelijk is er alleen een klein stuk van dat nieuwe gebouw voor de gemeente bestemd. Waarschijnlijk bleken die plannen te duur en daarom zitten de meeste ambtenaren nu hier in het

oude gemeentehuis. Dat heet nu gemeentekantoor. Ze hadden wel meer van die dingen: alles moest en zou digitaal, je weet wel: iedereen thuiswerken en alles via internet. Daar komen ze nu ook beetje bij beetje van terug, want het werkt gewoon niet.' Ze reden door het centrum van Anna Paulowna. Robert zag eenvormige lage huizenblokken en saaie villa's met groene taxishagen en keurige grasveldjes met borders. Er waren weinig mensen op straat.

'Alles is hier flink aangeharkt.'

'Zo zijn de West-Friezen en de poldermensen en de eilanders. Die houden van netjes.'

'Poldermensen en eilanders?'

'Ja, West-Friezen wonen binnen de West-Friese Omringdijk, de eilanders zijn de mensen van Wieringen, dat was tot 1924 een eiland, en de poldermensen zijn de mensen uit de verschillende polders.'

'Polders?'

'Ja, de Anna Paulownapolder, de Wieringerwaard en de Wieringermeerpolder.'

'Dat wist ik niet. Even over wat jij net vertelde, dat alles digitaal is geworden. Waarom werkt dat niet?'

'Nou, logisch, we zijn mensen en geen apparaten. Je moet toch altijd in gesprek met mensen zijn? Dan hoor je wat er werkelijk speelt.'

Dat waren woorden naar Roberts hart. Hij geloofde ook dat blijven praten en vooral goed luisteren het geheim was om informatie te verzamelen die ervoor zorgde dat een zaak werd opgelost. Details en losse opmerkingen gaven vaak veel meer informatie dan protocollen of eindeloze verslagen.

'Losse opmerkingen van getuigen zijn vaak de sleutel.'

Lianne knikte enthousiast.

'Ja, dat vind ik nou ook. Fijn om dat te horen van iemand zoals u, met zoveel ervaring.'

'Zeg maar "je".'

'Ik zal het proberen.'